

[24th November 1952]

(3) THE MADRAS SUGAR FACTORIES CONTROL (AMENDMENT) BILL, 1952.

12-30
P.m.

* THE HON. DR. R. NAGAN GOUDA :—“ Mr. Speaker, Sir, I beg to introduce the Madras Sugar Factories Control (Amendment) Bill, 1952 and move—

‘ That the Bill be taken into consideration at once. ’ ”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the Madras Sugar Factories Control (Amendment) Bill, 1952, be taken into consideration at once. ’

“ The hon. Member Sri P. Ramamurthi has given notice of an amendment to this Bill. But he is not present here now.”

SRI T. VISWANATHAM :—“ I shall move it on his behalf, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ No, only the hon. Member who has given notice of it can move it. I am going to put the motion to the vote of the House.”

(The Hon. Dr. R. Nagan Gouda was seen rising in his seat.)

MR. SPEAKER :—“ Does the Hon. Minister want to say anything? ”

SRI T. VISWANATHAM :—“ I think, Sir, some explanation is required from the Hon. Minister on this Bill.”

MR. SPEAKER :—“ If the Hon. Minister wants to say anything, I have no objection.”

* THE HON. DR. R. NAGAN GOUDA :—“ Mr. Speaker, Sir, the principal Act of 1949 provides that any sugarcane-grower in a reserved area may offer to sell a specified quantity of the sugarcane, which may be grown by him, to the sugar factories before the planting season. The State Advisory Committee on Sugarcane suggested that it would be more convenient for the growers if the time for offering cane to the sugar factories was fixed at any time before the close of the planting season. Further, it was found that the definition of the ‘ grower ’ of sugarcane required amendment so as to include co-operative societies consisting of sugarcane growers. That has been provided for in this Bill.

“ Then, according to the principal Act, sugarcane-growers are required to sell cane in the reserved area only to the specified factory-owners. But in this Bill provision is made enabling growers, who own not more than five acres of land each within the reserved area, either to crush or to sell, for the purpose of making gur within the same reserved area, the sugarcane grown by them. These are things that have been found essential for the proper working of the Sugar Factories Control Act. That is why this Amending Bill has been brought forward.”

SRI K. GOVINDA RAO :—“ అప్పడా, ఈ సవరణ బిల్లు గురించి తెలుసుకొనుటకు సభ్యులకు సరిపోయినంత వ్యవధి ఇవ్వకపోవడం చాలా ఇబ్బంది కలిగజేసిన

24th November 1952] [Sri K. Govinda Rao]

దని మనవి చేస్తున్నాను. ముఖ్యంగా జిల్లాలనుంచి వచ్చేటటువంటి నాటోటివారికి ఈ బిల్లు కాపీలు చాలా ఆలస్యంగా చేరినవి. ఈ కారణంవల్లనే సవరణలను ఇవ్వడం కష్టమేదు. ఇకముందైనా ట్టెట్టి ఆఫీసర్లకు కలుగకుండా, బిల్లుల కాపీలను ముందుగానే సభ్యులకు అందునట్లు చేయవలెనని అభ్యర్థించాలని కోరుతున్నాను.

“గత నాల్గు, అయిదు సంవత్సరములుగా చెరుకు పండించే రైతులు ఎన్నో ఇబ్బందులకు గురికావలసివస్తోందనేది అందరికీ తెలిసిన విషయమే. అనేక సంభక్తులలో కల్లబాక్సు పరిశుభ ప్రకారం మిల్లు యజమానులు చెరుకు తీసికోవడంవల్ల రైతులు ఎన్నో కష్టనష్టాలకు లోనుగావలసి వచ్చినది. ఈ ఇబ్బందులనుంచి రైతులను పరిరక్షించుటకుగాను ఉద్దేశించబడిన ఈ బిల్లు కొంతవరకు పరిగానే ఉన్నదని చెప్పవలసియున్నది. అయినప్పటికీ దీనిని ఇంకా సమగ్రంగా చేయవలసిన అవసరంబుగా ఉన్నది. పంచదార ఫ్యాక్టరీల యజమానులు రైతులు తెచ్చే చెరుకును సకాలంలో కొనక, కొనిన చెరుకుకు సక్రమమైన ధర ఇవ్వక, వెంటనే డబ్బు చెల్లించక చాలా ఇబ్బందులు పెడుతున్నారనే విషయం వ్యవసాయశాఖా చాతుర్యలకుపాడా తెలిసినట్టిదే. ఈ సంవత్సరం నూర్చిలో తీసుకోన్న చెరుకుకు ఇంతవరకు వెల చెల్లించలేదనే విషయంబుగా మంత్రిగారు ఎరుగుదురు. మిల్లు యజమానులు ఈ విధంగా అక్రమంగా ప్రవర్తిస్తున్నారని అడుపులో పెట్టె అవకాశాలు ఈ బిల్లులో కలుగజేయలేదు. రైతులకు సకాలంగా, సరసమైన ధర చెల్లించకపోయినట్లయితే శిక్షకు పాత్రులౌతారనే నిబంధన బిల్లులో లేకపోయినట్లయితే మిల్లు యజమానులు పాతి యిట్టవచ్చినట్లు ప్రవర్తించి రైతులను ఎన్నో ఇబ్బందులపాలుచేస్తారని మనవిచేస్తాను.

“అయిదు ఎకరములుగాని, అంతకన్న తక్కువగాని ఉన్న రైతులు తాము పండించే చెరుకుతో బెల్లం తయారుచేసుకోవచ్చుననే అవకాశం కలుగజేయడం మంచిదే. అదేవిధంగా ఇతర రైతులకుపాడా సావకాశం కలుగజేయవలెనని మనవి చేస్తున్నాను. ఆ విధమైన అవకాశంలేకపోయినట్లయితే చెరుకు పండించే రైతులందరు మిల్లు యజమానుల దయాదాక్షిణ్యాలపై ఆధారపడవలసి వస్తుంది.

“ముఖ్యంగా శ్రమ్యులలోని పంచదార మిల్లు యజమానులు చేస్తున్న అక్రమాలు గురించగోరాలను. ఆ మిల్లు యజమానుల రైతులవద్దనుంచి చెరుకును ప్రభుత్వ శ్రమ్యులకు ప్రకారం కొనుటలేదు. రైతులకు సరియైన ధర ఇవ్వకపోయేదు. కొన్ని సరుకును వెల చెల్లించడంలో ఎంతో ఆలస్యం చేస్తున్నారు. ఇటువంటి అక్రమాలు చేయకుండా ప్రభుత్వం వివిధరకాలు తీసుకున్నదని మంత్రిగారిని అడుగుతున్నాను. మిల్లు యజమానులు ప్రభుత్వ శ్రమ్యులకు చెల్లించినట్లయితే ఆరు నెలలు శిక్ష లేక రెండువేల రూపాయలు జరిమానా విధించవలెనని ఈ బిల్లులో ఒక section ఉన్నది. ఈ శిక్ష వల్ల మిల్లు యజమానులను సరిచేయడం సాధ్యపడదు. అక్షాది రూపాయలు లాభాలు సంపాదించే మిల్లు యజమానులకు రెండువేల రూపాయలు జరిమానా చెల్లించడం విమంతులైనదియంకాదు. మిల్లు యజమానులు రైతులను ఇబ్బందులు పెట్టుకుంటు ఉండాలంటే జరిమానా విధించటం మారు రెండుసంవత్సరాలు జుయలు శిక్ష విధించుటకు వీలుగా బిల్లులోని clause ను సవరించవలెనని కోరుచున్నాను.”

* SRI P. RAMAMURTHI :—“ Mr. Speaker, Sir, the Amending Bill that has been moved looks, on the face of it, a very innocuous one. On the face of it, the amendments seem to be consequential upon the amendment to the definition clause wherein the 'crushing season' is now sought to be defined in a way different

[Sri P. Ramamurthi] [24th November 1952]

from that in which it had been defined in the original Act. But, apart from this, there are certain other questions, in connection with the working of the existing Sugar Factories Control Act, which have got to be considered. I want to take this opportunity to ask the Government to take the House into confidence and enable it to examine the entire scope of the original Act itself and its working and find out in what ways it needs modification. Of course, it is now sought to be made out that previously all cane-growers in a registered area were compelled to sell their cane to the factory-owners, and that now a very big concession is sought to be given to all those people who grow cane over an area of five acres and less. It appears, on the face of it, to be a big concession for the small cane-growers. But, I would like to point out that it is not a concession at all. On the other hand, it is a retrograde step in the conditions existing now. At a time when the price of cane was very high and when the cane-growers could sell their cane at a high price in the open market, the Government prohibited the sale of cane to people other than the scheduled factory-owners. But to-day, we know that the prices of cane tumbled down last year. Particularly it was so in March 1952. As a result of this, small cane-growers were absolutely ruined. In a number of districts small cane-growers were not able to market their cane and they found it unprofitable to convert cane into gur. That was the position then. The Government did not take any steps to improve matters and help the small cane-growers. At that time when the small growers were not able to sell their cane to factory-owners at a reasonable price, they were not given any assistance. Now, in this Bill the Government say that the small growers should be enabled either to crush or to sell the cane for the purpose of making gur, and that they should be given freedom to do this. Of course, freedom is necessary. But, where is freedom? What have the Government done in the past? They have not taken the needs of the situation that existed in the past into consideration. Though this Bill appears to confer a boon on the small cane-growers, I may state that in actual practice the small cane-growers will be put to very great hardship. On the other hand, other provisions have to be incorporated in the Bill so that the small growers may be really helped.

“ There is another question to be considered. In the past, difficulties were experienced with regard to the marketing and sale of cane even by registered cane-growers. As a matter of fact, last year the Pugalur Factory owner refused to take the cane even from registered growers. He broke the contract. The Government were powerless to do anything in the matter, although their attention was drawn to the refusal of the factory-owner to take the cane from the growers. Thus the contract was broken by the factory-owner and the poor peasants who had grown the cane at the instance of the owner had to lose very heavily as a result of the refusal of the owner to take the same. Therefore, I suggest that we must go into the working of the Act and see how the Bill can be amended so that the small growers, the poor peasants and the real

12-40
P.M.

24th November 1952] [Sri P. Ramamurthi]

peasants are protected and are able to find an adequate market for their cane. That is what is needed at the present juncture. Therefore I suggest that the Government may agree to the reference of this Bill to a Select Committee. There is also a precedent for doing this."

MR. SPEAKER :—" The hon. Member was not in his seat when I called his name."

* SRI P. RAMAMURTHI :—" Sir, I was saying that there is a precedent for referring such a Bill to a Select Committee. Recently the Preventive Detention (Amendment) Bill was under discussion in the Central Parliament."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—" The whole Act was under discussion."

* SRI P. RAMAMURTHI :—" When that Bill was under discussion, a request was made to the Central Government that the Select Committee should not be restricted to examine only the amendments that were already proposed, but it should also go into the original Act and suggest amendments to that Act. This suggestion was accepted by the Central Government and the Select Committee went into the working of the entire Act. I would like to appeal to the Government to follow that precedent. After all, we are interested in seeing that the poor peasant is protected. We are also interested in seeing that the small cane-growers are protected as much as other sections of people. Hundreds of cases have been brought before the Government, on the floor of the House and by various other means, where the small cane-growers have suffered a good lot because of the malpractices committed in the working of the Act. There has been favouritism and all sorts of things. We must see what are the steps that can be taken to give a fair deal to the small growers who are now sought to be freed. Now that the present amending Bill is before the House, I think the Government should find no difficulty in agreeing to refer it to a Select Committee. Unfortunately, I was not present in the House this morning when my name was called and so I was not able to move my amendment. Of course, it is a mistake and I must say it is a small technical mistake. But, I would request the Government not to take shelter under this technical mistake, but to agree to refer the Bill to a Select Committee so that the working of the entire Act can be effectively gone into. This amending Bill provides us an opportunity to review the situation. It will take a long time for non-official Bills to come before the House and get passed. Hence I appeal to the Government to agree to my request. When such an opportunity is provided, I think the House is entitled to review the working of the Act as a whole and suggest such amendments as are necessary for protecting the interests of the poor peasants and small cane-growers."

* SRI M. LAKSHMANASWAMI :—" ఆధ్యక్ష, ఈ బిల్లులో అయిదు ఎకరాలలో పైన ఉన్న టువంటి రైతులను మినహాయిస్తూ ఒక ప్రతిపాదన వున్నది.

[Sri M. Lakshmanaswami] [24th November 1952]

ఈ విధంగా ఒక 5 ఎకరాలను మాత్రము మినహాయించటంవల్ల ఈ సమస్యంతా పరిష్కారం అవుతుందా అనే ప్రశ్న వస్తున్నది. ఏ రైతైనా సరే చెరుకు పండించేటప్పుడు, తనకు అది గిట్టుబాటు అవుతుందా అనే ప్రశ్న ఒకటి తనలో ఉత్పత్తి అవుతుంది. కనుక ప్రభుత్వము ఈ రోజున ఈ విషయమై ఆలోచించేటప్పుడు ఏ రైతుకైనా సరే. ఈ చిల్లవల్ల చెరుకు పండించటంలో తనకు గిట్టుబాటు అవుతుందా, లేదా, రైతుకు ఇది వివిధంగా అన్వయించుటనే విషయాన్ని ఆలోచించడం అవసరమైయున్నది. ఇది వరలో ఈ రాష్ట్ర ప్రభుత్వము చెరుకు ధరలను నిర్ణయించేందుకు కేంద్ర ప్రభుత్వానికి recommend చేసివున్నది, ఆ ధరలను కేంద్ర ప్రభుత్వము నిర్ణయించిన ధరలకంటే తక్కువగా అనగా రూ 1-2-0 లు ప్రకారం నిర్ణయించారు. ఈ విధంగా కేంద్ర ప్రభుత్వానికి recommend చేయడమనే విషయం చెరుకు పండించేటటువంటి రైతానికి ఒక ముఖ్యమైన సమస్యగా ఉన్నది. ఏ రైతైనా సరే, ఈ రోజు ధరలు guarantee లేనప్పుడు, తనకు దానివల్ల గిట్టుబాటు లేనప్పుడు, అటువంటి పంటకు చూసుకొనే ఇష్టము ఉండదు. కనుక రైతుకు ఈ నిర్బంధాలలో చెరుకు పండితే గిట్టుబాటు అవుతుందా లేదా అనే ప్రశ్న గురించి ఆలోచించవలసియున్నది. ఇప్పుడు ప్రతిపాదిస్తున్న క్లాజు ప్రకారం 5 ఎకరాలను మినహాయించడమేగాని ఏ రైతైనా సరే, తనకు ఇష్టము ఉంటే ఫ్యాక్టరీకి చెరుకును ఇవ్వకోవచ్చు, లేకపోలే వేరేవిధంగా అప్పుకోవచ్చునని దానికి ఇందులో అవకాశమివ్వడంలేదు. కనుక ఈ రీతిగా దీనిలో మార్పు చేయవలసియున్నది. అలాగే మిల్లు యజమానులకు పరిష్కృతి సరిగా ఇవ్వకపోవడంవల్ల ఇబ్బందులు పడుతున్నారు. అవిధంగా రైతులు సరకును సరిగా మిల్లు యజమానులకు అమ్ములేకపోతున్నారు. ఈ ఇబ్బందులన్నీ తొలగించేటటువంటి తగిన బండ్ బండ్లు ఇందులో లేవు. అందువల్ల శ్రీ రామమూర్తిగారు చెప్పినట్లుగా ఈ బిల్లును ఒక సెలెక్టు కమిటీకి పేసి మొత్తము చిల్లవంతా సరిగా సవరించేందుకు వీలకలుగజేయవలసిందని కోరుతున్నాను."

SRI C. V. K. RAO:—“అధ్యక్ష, ఈ చిల్లు ముఖ్యంగా మిల్లు యజమానుల క్రింద sugarcane growers ను కట్టిపెట్టడానికి విస్తరించటంవంటి చిల్లుగా నాకు కనిపిస్తున్నది. ఇందులో ప్రత్యేకంగా చిన్న రైతుకు ఏదో మేలు కలుగజేస్తున్నట్లు పైకి కనిపించడమేకాని, మొత్తానికి మిల్లు యజమానులకు ఈ sugarcane అంతా వచ్చుజెప్పుడానికి ఒక restriction విస్తరించినట్లుగా కనిపిస్తున్నది. నిజమే, పంచదార ఎక్కువ కావాలి. ఫ్యాక్టరీలు పనిచేసి పంచదార తయారుచేయాలి. కాని దీనితో మిల్లు యజమానులు ఉన్నారు, రైతులు ఉన్నారు. ఇది వీరిద్దరికీ సంబంధించిన విషయము. రైతులు పండించేటటువంటి చెరుకుకు సరియైనటువంటి ధర నిర్ణయించి ఆ ధరకు మిల్లు యజమానులు కొనేటట్లుగా చూడవలసిన బాధ్యత ప్రభుత్వమునకు ఉన్నది. అటువంటి నిర్ణయం ఇందులోలేదు ఎప్పుడైతే రైతులు నిర్మింభంగా ఆయా రిజర్వుడు areas లకు నిర్ణయించిన మిల్లు యజమానులకు తక్కువగా ఇవ్వాలని నిర్బంధించడం జరుగుతుందో, అంతకుముందు Tariff Board నిర్ణయించిన ధరలకు మిల్లు యజమానులు జేరుకును కొనడానికి సాకరించి ఆ ధరలను నిర్ణయించేస్తూ, ఆ విధంగా రైతులకు నష్టము కలిగేటటువంటి పరిస్థితులు ఏర్పడతాయి. ఇక కొంతవరకు సాఫ్ట్ గ్రోవ క్రింద grow చేసినటువంటి వాటినికూడా ఈ మాదిరి ఫ్యాక్టరీలకే కట్టిపెట్టడం జరుగుతుంది. కనుక ఇది మొత్తంమీద పైకి ఏదో కొంతమంది చిన్న రైతులకు లాభముగా కనిపించినప్పటికీ, ఎక్కువ పెట్టుబడిపెట్టి తమ లాభాలనే ప్రధాన ఆశయముగా పెట్టుకొన్నటువంటి మిల్లు యజమానులకే ఎక్కువ మేలు కలుగజేయ

24th November 1952] [Sri C. V. K. Rao]

దానికి పూనుకొనినటువంటిదిగా ఉన్నది. స్వేచ్ఛ అనేటటువంటిది ఇందులో ఎవరికి లేకుండా యున్నది. కనుక, శ్రీ రామమూర్తిగారు చెప్పినట్లుగా దీనిని పూర్తిగా పరిశీలించవలసియున్నది. ముత్తము దీని original Act నే పూర్తిగా పరిశీలించి, దీని వల్ల నిజంగా sugarcane growers కు లాభము ఉన్నదా లేదా, ఏ వర్గానికి ఎక్కువ లాభము కలుగజేయదానికి ప్రభుత్వము ప్రయత్నం చేస్తున్నది అనే విషయాన్ని అలా కూడా స్పష్టంగా విమర్శించాలి. ఈ విధంగా విమర్శించి, రైతులకు మిల్లు యజమానులకు, consumers కు దీనివల్ల తగినటువంటి లాభము ఉండేటట్లుగా, ఒకరిని ఇంకొకరికి చానిసలుగా ఆమోదితలు కాకుండా చేయవలసిన అవసరమున్నది. అందుచేత దీనిని పరిశీలించేందుకు ఒక సెలెక్టు కమిటీకి దీనిని వస్తుజేత్యుట భావ్యమని నా అభిప్రాయము.

“ఈ సందర్భంలో ఒక remark నేను చేయవలసికొన్నాను. ఇక్కడ Treasury Benches లో ఉన్నటువంటి చాలా అనుభవం గలిగినటువంటివారు, బహుశా, ఉపన్యాసములలో వారికంటే మేము చిన్నవార్లు కాము గాని administrative విషయాలలో మేము చిన్నవారేమోనని అనుకొంటాను, ఇటువంటి చిన్న చిన్న విషయాలలో ప్రత్యేకంగా హానికరం గానటువంటి బిల్లులు House ముందు వచ్చి నప్పుడువాటికి సంబంధించినటువంటి Act, amending బిల్లులు చాలా advance గానే సభ్యులకు పంపడం సబబైన పద్ధతి అనుకొంటాను. ఈ లోపము ఇప్పుడే కాదు. గత సెషనులోకూడా ఇటువంటి లోపాన్ని చూచాను. ఈ లోపాన్ని చాలామంది గౌరవ సభ్యులుకూడా ఇక్కడ చూపించారు కనుక ఈ లోపాన్ని గవర్నమెంటు సభ్యులు గమనించి ఈ విషయాన్ని త్వరగా ఈ సభలో rush చేసి విజ్ సెషన్ బోయిస్తూ సభ్యులయెదుట త్వరత్వరగా వచ్చించి హౌస్ చేయడానికి పూనుకొనుండా విషయాలను పరిశీలించేందుకు తగినటువంటి వ్యవధిని కలుగజేయవలసిన కొరత సెలెక్టు కమిటీ అనుకొంటున్నాను.”

12-50 p.m.

* THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ Mr. Speaker, Sir, the suggestion put forward by the hon. Member Mr. Ramamurthi and supported by other speakers is that although no Motion was made for referring the Bill to a Select Committee, it should be done, and that not only the Bill should be referred to a Select Committee but, following a certain precedent in the Central Legislature, the original Act also should be gone into by that Select Committee. Now, Sir, apart from the technical question that there is no Motion before the House for the appointment of a Select Committee over this Bill, let us understand the substance of the Bill. It has been brought forward in accordance with the advice given by certain Advisory Committees and by officials having to meet difficulties that have arisen in the execution of the Act. This Bill has been brought to make certain minor amendments in favour of the cane-grower. That the amendments are minor and are in favour of the cane-grower, whether they may be useful or not, has been admitted by all and there is no dispute on that point. The question whether the original Act may now be taken up by the suggested Select Committee is the pith of the suggestion that was made.

“ Sir, during the discussion of the Preventive Defention Bill in Parliament, the question was whether the Act should be

[Sri C. Rajagopalachari] [24th November 1952]

extended, whether it should be given a fresh lease of life. At that time, it was possible for the Prime Minister to accept the suggestion from certain Members that the provisions of the original Act might also be gone into by the Select Committee before extension could be given. The present amendment is, however, different. It is not for extension of the lifetime of the law but for amendment in favour of the cane-grower in respect of certain matters. The amendments introduced are very important, though they are only minor taking the Act as a whole. The Minister who moves the Bill does not ask for extension of the life of the Act. In such a case, it is not possible to entertain the suggestion that we might consider the principle of the old Act itself. Sir, I submit that this is not the time or the place for making such a suggestion nor is it open to us at this stage to consider amendments to the original Act. We can only deal with the present amendments which are very necessary and I would advise Mr. Ramamurthi and his friends to examine the original Act and make any suggestions of an important nature which could be considered by the Government. If he suggests any such improvements to the Act, the Government will give their very earliest consideration."

MR. SPEAKER :—"The question is—

'That the Madras Sugar Factories Control (Amendment) Bill, 1952, be taken into consideration at once.'

The motion was carried.

MR. SPEAKER :—"There are no amendments before the House. I shall, therefore, put all the clauses of the Bill together to vote."

*SRI PILLALAMARRI VENKATESWARLU :—"అధ్యక్షా, ఇప్పుడు ఈ బిల్లులోని క్లాజులన్నీ ఒకేతరడ వోటుకు పెట్టేదానికంటే clause by clause వోటుకు పెడితే, వాటిపైన మాట్లాడ దలచుకొన్న సభ్యులు మాట్లాడేందుకు అవకాశ ముంటుంది. ఎందుకనగా కొంతమంది ఈ బిల్లును సెలెక్ట్ కమిటీకి refer చేయవలసిందిగామాడ కోరుతున్నారు. కనుక అటువంటివారు వివిధ క్లాజులపై మాట్లాడేందుకు వీలుగా clause by clause వోటుకు పెట్టవలసిందని కోరుచున్నాను."

MR. SPEAKER :—"If the hon. Member wants me to put the clauses one by one, I shall do so."

Clause 2 was put and carried.

Clause 3 was put and carried.

*SRI PILLALAMARRI VENKATESWARLU :—"అధ్యక్షా, ఇది వరకు నేను clause by clause వోటుకు పెట్టుమని కోరడంలో ఆయా క్లాజులపై సభ్యులు మాట్లాడేందుకు అవకాశముంటుందనే ఉద్దేశ్యముతో చెప్పితిని. కాని ఈ క్లాజులు ఒకటి తరువాత ఒకటి వెంట వెంటనే త్వరగా వోటుకు పెట్టుచున్నందువల్ల మాట్లాడదలచినవారు లేచి మాట్లాడేందుకు వీలులేకుండా పోతున్నది. ఒక్కొక్క క్లాజు వోటుకు పెట్టినప్పుడు కొంచెము time ఇస్తే మాట్లాడదలచినవారు మాట్లాడేందుకు వీలుంటుంది. కనుక ఒక్కొక్క క్లాజుకు కొంచెము వ్యవధి ఇస్తే బాగుంటుందనిచేస్తున్నాను."

24th November 1952]

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—" He is going from a point of order to a request for time."

* SRI T. VISWANATHAM:—" What my Friend has in mind is, if you put the Bill to vote clause by clause, it will give an opportunity to Members to speak on each clause. Apparently, some hon. Members have not yet understood the implications of the procedure now followed. Mr. Venkateswarlu feels that he should say something (laughter) and therefore makes this request. It is now clear that those who want to speak on Clause 4 are at liberty to speak on it, and similarly with regard to Clauses that will follow. (The hon. Member explained the procedure in Telugu.)

" ఎవరికైతే 4 వ క్లాజుమీద మాట్లాడే అవకాశం ఉందో వారికిప్పుడు దానిమీద మాట్లాడే అవకాశమున్నది. అటువంటివారు ఇప్పుడు మాట్లాడవచ్చును. అదే ముస్తరుగానే 5 వ క్లాజును వోటుకు పెట్టినప్పుడు, దానిపైన మాట్లాడదలచినవారు అప్పుడు మాట్లాడవచ్చును."

" Sir, I shall now take the opportunity of making a few comments on Clause 4 of the Bill. I would draw the attention of the Hon. Minister to the wording of the clause which says:

... to crush the sugarcane grown by him for purpose of making gur within the same reserved area or to sell the sugarcane grown by him for that purpose."

I see that some liberty is given to the small grower. It is true and to that extent it will give the cane-grower some relief. Now take the case of a grower who has got his cane ready but the factory in question does not take it. I would have been glad, Sir, if the Government had introduced, together with this new clause, another clause penalising the factory-owner who has not taken the sugarcane offered and driven him to sell otherwise."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—" The original Act has got it."

* SRI T. VISWANATHAM:—" I know in the original Act, there is a provision. But the complaint from this side and from those who know something about the subject is that the sections against the grower are enforced and those against the mill-owner are not enforced. In my own district, there have been several instances like this. I do not say that the Government were not able to enforce them because that will be a great reflection upon a mighty Government, but they have not enforced the sections against the factory-owners, although this is a worse comment than the former. Now, as I have said, some opportunity or liberty is given to the grower to dispose of the cane as he likes. But it happened in Bobbili, where there are two mills, that the mills would not purchase the cane offered by the grower and at the same time the grower was not allowed to sell the cane to a factory in Rayagada which offered to take it at a better price. The Act prevented the grower from selling the cane and a good deal of money was lost. Incidentally, the State and the consumer also lost since there was less production of sugar. Therefore, it is a

[Sri T. Viswanatham] [24th November 1952]

matter of policy also and not merely a question of penalising the factory-owner. The grower should be in a position to sell the cane to one owner or the other. The wording of the clause, as it is, enables him to dispose of his cane only for the purpose of manufacturing jaggery. If, on the other hand, the sugarcane is wanted for a better price to be utilized by another mill nearby, why should the grower be prevented from selling it to that mill?

1 p.m. "If the Government want to give real freedom to the grower to dispose of his cane, let them give him the freedom to sell it not for the particular purpose of making jaggery, but to sell it to another mill which might be prepared to pay him more. For instance, the Thumpala Mills in Visakhapatnam district might give the grower only Rs. 1-5-0 whereas the Darlapudi Co-operative Mills nearby might offer him Rs. 1-8-0. Therefore, it will be nice if the Government could give him freedom to dispose of it at the better price to the Mills near at hand."

* SRI K. V. RAMESAM :—"The protection that is sought to be afforded to the tenants . . ."

MR. SPEAKER :—"Let the hon. Member first address the Chair and then proceed."

* SRI K. V. RAMESAM :—"Mr. Speaker, Sir, the Bill seeks to afford protection to the growers of cane in areas of less than five acres. So far as my knowledge goes, there seems to be an anomaly here. In the districts of Srikakulam and Visakhapatnam, about 90 per cent of the tenants grow cane in areas less than five acres. If no compulsion is placed on the mill-owners to purchase the cane produced by these small growers, it will be a great hardship to them. The grower has been given freedom only to sell the cane for the purpose of making gur. But if the grower offers the cane to the mill and the mill refuses to take it, what is the remedy? The difficulty cropped up last year when there was a tremendous fall in the price of gur. It is absolutely necessary, therefore, to protect the interest of the grower. There should be an element of compulsion in this Bill. Whether the grower grows the cane in an area of less than five acres or in an area of five or more acres, whenever the cane is offered to the Mills, the Mills should be made to purchase the cane. Only in the case where the grower does not want to offer the cane to the Mills he should have the option to sell away in the open market. It is in that way that protection should be afforded to the grower. But, as the Bill stands, there is no compulsion on the mill-owner to purchase the cane. Therefore, I suggest that the cane-grower, whatever might be the extent of land on which the cane is grown, should first have the option to sell away to the Mill which is in the reserved area. If he is not willing to offer it to the mill for manufacture of sugar, then he should have the option to sell away as he pleases. This is a very necessary thing which the House must take into consideration before passing the Bill into law."

"Then, there is another difficulty as was pointed out by the Leader of Opposition Sri Viswanatham. There are three mills

24th November 1952] [Sri K. V. Ramesam]

in Srikakulam district, at Bobbili, Seethanagaram and Royagada. The area there has been reserved for the cultivation of sugarcane and the growers are restricted to sell cane only to particular mills. When the area is contiguous, it should be open to the grower to sell away the cane to whatever mill he likes. Therefore, that idea also should be borne in mind when we restrict the power of the grower to dispose of his cane."

* SRI CHANDRA RAMALINGIAH :—“అధ్యక్ష, ఇప్పుడు ప్రభుత్వము వారు తెచ్చిన యీ Sugar factories కు సంబంధించిన control సవరణ బిల్లులోని నాల్గవ క్లాజు చెరుకు పండించే రైతులకు అనుకూలంగా ఉండుటకును, వారి కష్టాలను తీర్చేటందుకు తెచ్చారు అనటానికి వీలులేదు. ముఖ్యంగా మా కృష్ణా జిల్లాకు సంబంధించినంతవరకు ఒక sugar factory ఉన్నది. ఈ factory యజమానులు యీ రైతులను అనేక యిబ్బందులు పెట్టుతున్నారు. ఈ factory యజమానులు తమకు యిబ్బందువచ్చిన రైతులనుంచి చెరుకుకొని, యిబ్బములేని వాల్లవద్దనుంచి కొనకుండా ఉంటున్నారు. అట్లు చేసినందువల్ల ఆ చెరుకు పడిపోవుటచేతకాకుండా రైతులు అనేక నష్టాలకు లోబడుచున్నారు. మా కృష్ణా జిల్లాలో కిందట ఎన్నికలు జరిగినప్పుడు యీ sugar factory యజమాని శ్రీ అడుసుమిల్లి గోపాలకృష్ణయ్యగారు, తమకు ఓట్లు యివ్వలేదనే కార్యక్రమంతో చాలా కాలంనుండి చెరుకువేసున్న రైతులు యీ సంగత్యరంహడా ఘాములు కార్లకు తీసుకొని, దున్ని వరమృతుచేసి చెరుకు నాటుటకు సిద్ధంచేసుకుంటే వార్లకు చెరుకు వేయటానికి permit యివ్వకుండా నష్టపెట్టి తన అనుచరులకు చెరుకు వేసుకోటానికి permits యిచ్చాడు. యీ విషయం వ్యవసాయశాఖ మంత్రిగారి దృష్టికి ముమురందంద్వారా తెచ్చాము. కాని యీ సవరణ బిల్లు తెచ్చేటప్పుడు ఆ ముమురందంలాని విషయాలు దృష్టిలో వుండుకొని ఆ చెరుకు రైతుల కష్టాలు తీరడానికి సవరణలు చేలేదు. ఇట్లా ఇవ్వనందున రైతులు నష్టకడదం జరిగింది. ఈ విషయాలు ప్రభుత్వ దృష్టికి తెచ్చినను ప్రభుత్వమువారు యింతవరకు ఎలాటి చర్య తీసుకొనకపోవడము చాలా హాస్యాస్పదముగా యాననది. ఈ క్లాజును సవరించడంలో, చెరుకు పండించిన రైతులకు యజమానుల చర్యలవల్ల వచ్చిన కష్టనష్టములు తీర్చే విధంగా సవరించితే బాగుంటుందని సలహా యిస్తున్నాను.”

* THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“Sir, the discussion has been more or less on the Act to which this is an amendment. The discussion has been on the principles and provisions of the permanent Act. I am afraid also, if I may be permitted to say so, the Hon. Leader of the Opposition has not kept in mind the main provisions of the Act itself to which this is an amendment. According to the original Act, there is reservation and there is registration. Once the cane-grower is registered, he has the right to have his cane bought by the factory to which his cane is attached, so that the mill proprietor has no right to reject the registered cane-grower's cane. Now, the theme of the discussions has been that he should have the right to sell the cane to another mill if he likes. If he wants to do so, he has not to register himself and he takes the chance of his cane being bought or not. The existing provision is compulsory purchase by the factory-owner who has already got the growers registered in his books. That being the basic provision, now we get to an amendment,

[Sri C. Rajagopalachari] [24th November 1952]

according to the desire of the Advisory Committee and in the interests of the cane-growers, that they should have the liberty if they like—the small growers at least—either not to sell and keep the cane for themselves to make jaggery or to sell it to another person who may make it into jaggery. Therefore, the amendment gives full liberty to the cane-grower without reducing the compulsory character of the obligation of the factory-owner. If the factory-owner's case has to be reconsidered now, we will have to go back to the original Act. So, I submit the House will not unnecessarily take into account possible amendments to the original Act. As I have already explained, there is an obligation on the factory-owner to purchase the cane which belongs to a registered cane-grower. Therefore, there is no difficulty on that account. The only provision that is now newly made is that the small grower can sell his cane, and not only crush the cane himself for the manufacture of jaggery, but he can also sell it to others to make jaggery, which, I think, is an important provision. So, I hope the House will accept the clause as put by the Mover of the Bill."

Clause 4 was then put and carried.

Clause 5.

1-10 p.m.

* SRI VAVILALA GOPALAKRISHNAIAH :—“అధ్యక్షా, ఇప్పుడు ముఖ్య మంత్రిగారు మాట్లాడిన reserve areas ను అన్నియును ప్రత్యేకంగా తీసుకోవాలని ఆన్నారు. అట్లాంటప్పుడు చెరుకు ఉన్నంత కాలం బాగానే ఉంటుంది. ఒక్కొక్క sugar factory, దానికి సంబంధించిన area ను ప్రత్యేకంగా తీసుకొనవలసి ఉంటుంది. ఆ విరియాకు సంబంధించిన రైతు చెరుకును తీసుకొనిపోతే, ఆ factory owner ఇష్టపడితే తీసుకొంటాడు, లేకపోతే లేదు. అటువంటప్పుడు ఆ రైతుయొక్క చెరుకుకు ఏ గతి పట్టవలెను. రైతు యితరత్రా అమ్ముకొంటే శిక్షవేస్తామంటారు. Factory owner చూద్దామా చెరుకు కొనడు. అట్లాంటి సమయమున ఆ చెరుకు అటుఇటుకాకుండా మురిపిపోయి చెడిపోవుటకు అరంభమవుతుంది రైతుకు ఇదంతయు నష్టమేగదా! అట్లుకాకుండా ఏ విరియాలో వుండించిన సరుకు ఆ విరియాలలో ఉన్న రైతులవద్ద కొని తీరవలసిందేనని నిర్బంధ సూత్రము పెట్టినట్లయితే, రైతులకు నష్టముండదు. Factory యజమానులూ నిరాకరించుటకు వీలులేదు. ఈ అయిదవ క్లాజుకు అలాంటి సవరణ తేస్తేనే బాగుంటుందని నా యభిప్రాయము. ఒక్కొక్క factory కి ఒక్కొక్క విరియాను నిర్ణయించితేనే బాగుంటుంది. ఇప్పుడు అట్లా జరగనందున Factory owners కు అభిముఖం ఉంటేనే ఆ సరుకును కొంటున్నారు. లేకపోతే, రైతు నష్టపడడము సంభవిస్తున్నది. ఉదాహరణకు, సాలూరు విరియ. సంగతి చూద్దాము. ఈ విరియా వార్షికోపురిం విరియాకు దగ్గరగా ఉన్నది. సాలూరు ఫాక్టరీ యజమానులు ఆ యెరియాలలో వుండించిన చెరుకు కొనకపోతే, దగ్గరలో ఉన్న వార్షికోపురిం factory కి తీసుకొనిపోయి అమ్ముటకు వీలులేదు. ఇదికాకుండా, మరి యొక విషయము చెప్పుతున్నాను. చెరుకుకు ధర నిర్ణయించేటప్పుడు, స్వకమంగా ఆ ధరకు ఆ రైతువద్ద కొంటే బాగానే ఉంటుంది. అట్లు చేయక ఆ నిశ్చిత ధరకు తగ్గించి అడిగితే ఆ రైతుకు శిక్షిబాటుకాక అమ్ముడు. అటువంటప్పుడు ఆ రైతు అటు ఇటుకాకుండా సరుకు చెడిపోతూ నష్టమునకు అమ్ముకోవలసియుంటుంది. ఇదంతయు చూస్తే రైతుకు నష్టము కలుగుతుందేకాని, factory యజమానునికే నష్టములేదు

24th November 1952] [Sri Vavilala Gopalakrishniah]

ఇటువంటిప్పుడు ఆ యేరియాలో పండిన సరుకును ఒక వేళ్ళ factory వారు కొనక పోతే ప్రభుత్వమువారు ఆ సరుకు కొనేటందుకు హామీ యివ్వాలని అంటున్నాను. ప్రభుత్వము చాధ్యత తీసుకొంటేనే, ఆ రైతు ధైర్యముగా పండించగలడు. అటువంటి చాధ్యత ప్రభుత్వము వారు తీసుకుంటాగా అని అడుగుతున్నాను. రైతు తెచ్చిన సరుకు factory owners కొనకుండా పడవేసిపెట్టిన కారణంచేత మురిగిపోయినను factory వారు కొనితీరవలెననే నిర్బంధ సూత్రము చాలా అవసరము. ఈ విషయములో యీ అయిదవ క్లాజును సవరించాలని ముఖ్య మంత్రిని కోరుతున్నాను. అందువల్ల యీ యిబ్బందులన్నియు యీ రైతుకు కలుగకుండా యీ అయిదవ క్లాజు సవరించుంటే, ధరల నిర్ణయం విషయంలో ఒక పేచీ, విరియా విషయంలో పేచీ, సరకుకొనే విషయంలో పేచీ, అన్ని విధాలా యీ రైతులను పేచీలతో నష్టపరుస్తున్నారు. ఇన్ని పేచీలు రైతుల విషయంలో పెట్టుతున్నారకాని, factory owner కు ఎలాంటి పేచీ లేకుండా ఉన్నది.

“చిన్న చిన్న రైతుల విషయంలో, అసగా అయిదు ఎకరాలు, అందుకు లోపు ఉన్న రైతులు పండించిన సరుకును ఆ విరియాలో వారికి యిష్టము వచ్చినవారైతే అమ్మకోటానికి అవకాశం ఉందని అంటున్నారు. అట్లా ఎవరు కొనకపోతే, యీ రైతులయొక్క చెరువు అప్పుకము విషయములో ఏమీ జరిగవలెనో ముఖ్య మంత్రిగారిని agriculture శాఖా మంత్రిగారిని దీనికి ఏమీ జూబు చెప్పతారని అడుగుతున్నాను.”

SRI K. GOVINDA RAO :—“అధ్యక్ష, అనేక సంవత్సరాలనుండి పేద రైతులకు రక్షణ యివ్వటానికి బదులుగా బడ్డెట్ ప్రాయముగా మత్రమే యీ చట్టములో ఉన్నదని నేనుగట్టిగా చెప్పుచున్నాను. లోగడ Sugar Factory Act ప్రకారం ఫ్యాక్టరీ యజమానులు సడహోక్ రైతులకు చెరుకుడబ్బు చెల్లించక శాసనాన్ని ఉల్లంఘిస్తూవుంటే ఫ్యాక్టరీ యజమానులను శిక్షించటానికి ప్రభుత్వము వెనుకతీస్తున్నది. కాని ఓవైపు అధిక హంద్యంతో కృంగిపోతూ ధరలుపడిపోయి చెరుకుకుతగినధర ప్రభుత్వము ఇవ్వక చెరుకును యితరత్రా పువయోగించుకుంటే, రైతులను శిక్షించుచున్నారు. లోగడ Defence of India Act ప్రకారం బెల్లంచేసుకున్న రైతులకు తీవ్రశిక్ష విధించారు. అంతేకాని sugar factory owners ఏ విధమైన తప్పుచేసినప్పటికిని, శాసనోల్లంఘనముచెసినప్పటికి వారిమీద వర్తించేసుకోవడంలేదు. కాబట్టి రైతులు తాముపండించుకున్న చెరుకును తమకుతోచిన కద్దతిలో ఉపయోగించుకొనే హక్కునివ్వాలేగాని, యీ విధంగా శిక్షించడము అన్యాయం. ఇది ఒక abnoxious clause కాబట్టి రైతుకు heavy punishment నుయిచ్చే యీ క్లాజును తొలగించకోరుతున్నాను.”

SRI K. SUBBA REDDI :—“అధ్యక్ష, చెరుకు పండించేటటువంటి రైతులు ప్రభుత్వము నిర్ణయించినటువంటి మిల్లియజమానులకు తమ చెరుకును ఖచ్చితంగా అమ్మాలని నిర్ణయించినప్పుడు, ఈ నిర్ణయాన్ని రైతులుగనుక ఉల్లంఘించినట్లయితే 2 వేల రూపాయల జరిమానాగాని లేక 6 నెలల శిక్షగాని విధిస్తారని ఈ క్లాజు చెప్పుతుంది. కాగానే ఉంది! ఇదేమాదిరి ఫ్యాక్టరీ యజమానులు తప్పుచెసినగా, వారికి వచ్చు జెప్పినటువంటి రైతుల చెరుకును కొనవలసినటువంటి నిర్బంధనఉన్నదా, వారు అవిధంగా కొనకుండా నిర్లక్ష్యంచేసినప్పుడు, రైతులకువలెనే ఈ మిల్లి యజమానులకుకూడ తగినటువంటి శిక్ష విధించబడుచున్నదా అని అడుగుచున్నాను. ఎందుకనగా రైతులు కష్టపడి పండించి చెరుకును తీరా ఫ్యాక్టరీలవద్దకు తీసుకొనివెళ్లినప్పుడు, ఆ ఫ్యాక్టరీ

[Sri K. Subba Reddi] [24th November 1952]

యజమానులు దానిని కొనకుండా వదలివేయడమూ, లేక నిర్ణీత ధరలకంటే తక్కువ ధరలకు కొనుటకు ప్రయత్నించడమూ జరుగుతుంది. కనుక మిల్లు యజమానులు రైతులపక్షమండి చెరుకును నిర్ణయించిన ధరలకు తప్పనిసరిగా కొనవలెనంటి నిర్బంధన ఈ బిల్లులో శాస్త్రబడిందా? వారు ఈ నిర్బంధనను ఉల్లంఘించినట్లయితే వారికి జరిగే శిక్ష అనిగాని జరిమానా అనిగాని ఉన్నదా! అటువంటిదేదీ లేదని నేను అభిప్రాయపడుచున్నాను. కేవలము మిల్లు యజమాన్యకు లాభముకలుగజేసేదిగా వారికి ఒక వకాల్తారూపములో విరూపితులయిబడినటువంటి పద్ధతిగాయున్నది. నిజంగా రైతుకు రక్షణఇవ్వాలనుకొంటే, ఆతడు పండించేటటువంటిదానిని తన ఇష్టము వచ్చినట్లు ఉమ్మకొనేటటువంటి స్వేచ్ఛలుండాలి. అట్లుగాకపోయినా, కనీసము ఫ్యాక్టరీ యజమానులు తప్పనిసరిగా వారికి నిర్ణయించిన రైతులపక్షమండి చెరుకును నిర్ణీత ధరలకు నిర్బంధంగా కొనేటటువంటి ఆవకాశాన్ని అయినా కల్పించాలి. ఫ్యాక్టరీ యజమానులు ఈ విధంగాచేయక దీనిని ఉల్లంఘించినప్పుడు, ప్రభుత్వము తగినచర్య తీసుకొని రైతులకు రక్షణఇవ్వవలసియుండుంది. అవిధంగా చెన్నైలో తప్ప రైతాంగము చాగుపడదు. కనుక అలాంటి సవరణచేయవలెనని నేనుకోరుచున్నాను.

* THE HON. DR. R. NAGAN GOUDA :—“ Mr. Speaker, Sir, this clause is only a consequential Clause. After the House had accepted the previous Clauses, it becomes necessary to amend section 13. Besides the House has also accepted section 11 (a). I therefore suggest that the present Clause may be accepted.”

Clause 5 was put and carried.

Clause 1 and the preamble were then separately put and carried.

THE HON. DR. R. NAGAN GOUDA :—“ I now move—

‘ That the Madras Sugar Factories Control (Amendment) Bill, 1952, be passed into law.’ ”

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the Madras Sugar Factories Control (Amendment) Bill, 1952, be passed into law.’ ”

The motion was carried and the Bill was passed into law.

MR. SPEAKER :—“ I think that it is the consensus of opinion that we need not have the evening sitting to-day. The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. to-morrow.”

The House then adjourned to meet again at 10-30 a.m. on Tuesday, 25th November 1952.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

1. G.O. No. 3602, P.W. (Electricity), dated 27th August 1952—Acquisition of Narasaraopet Company Electrical Undertaking—Absorption of staff into Government service.

2. “ New Deal for Tanjore Ryots ”—Pamphlet issued by Information and Publicity Department.

3. Balance-sheet of the Madras Industrial Investment Corporation, Limited, as at 30th June 1952.